

37. "Han föll som en kampa, med smär-
 ta han dog: Han ville från röstvarn dig
 föra. Men hade han fått sig ett torp och
 en plog, Och lycklig han ville dig göra."
 38. Så talade mormor, — jag hörde ej
 mer, En susning uppfyllde mitt öra. —
 Med rykning tillbaka på brottet jag ser;
 Men Gud skall wist lycklig mig göra.
 39. Han skall mig förena med Pelle en
 gång I himmelens heliga salar: Mitt brott
 han förlåter, och Englarnes sång Wist
 synderskans hjerta hugswalar.
 40. Wanårad för världen, mot grafwen
 jag går Och blickar mot himmelens stjerna.
 Jag längtar ditt upp; — ad, min Fräl-
 sares spår Skall leda till Pelle dess tårna.
 41. Men, slidor! ad! Ståden omkring
 er och se, Se till att I icke mån falla.
 Ad, låt min wanåra en warning er ge,
 Och låt mig er lycklige falla.
 42. Ej röstwarens wåld och ej riddarens
 stolt I stolen er låta förföra Att göra
 mot Gud det wanårande brott, Som jag
 blef förladder att göra.

1. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 2. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 3. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 4. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 5. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 6. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 7. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 8. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 9. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.
 10. "Så följ mig, min älskade, på min väg,
 min väg är en väg av glädje och frid,
 min väg är en väg av frid och glädje,
 min väg är en väg av glädje och frid.

GS 878

En alldeles ny, efterredad

W i s a,

om

En wacker Torparestillas
märkwärdiga lefnadsöden.

Författad

af henne sjelf,

till warning för unga Slidor.

Gänksöping,

tryckt hos J. P. Lundström, 1851.

132. "Sag, flumrade bort i hand armar,
och si! Sag wahnade snart wid hans sida.
Min ofskuld försvunnen, min sällhet förbi,
Sag dömd mig sjelf till att lida."

133. För Riddarens smel flydde åter min
sorg, I borgen som Drottning jag gälde.
Men dagarne flydde i Riddarens borg,
Mitt bröst och min medja de swälde."

134. Och rosorna flydde från blomstran-
de lind, Och Riddarn med föld mig be-
mötte. Nu såg jag med blygd hur förwillad
och blind jag war, då jag Pelle bortstötte."

135. En dag sade Riddarn den grynne
helt kort: "Du sköta bered dig att fara
S. morgon ifrån denna borgen långt bort,
Nu sen du hos Pelle så wara."

136. Jag föll till hans fötter, om nåden
jag bad, Men domen förblef dock densam-
ma: "Nej, Anna! du måste nu fara åstad,
Du jag vill ej ha någon amma."

137. Så måste jag fara med blygsel och
kam; Men, himmel! hwart skulle jag fara?
Till mormoders hydda jag tordes ej fram,
Då hvar kunde Pelle wäl wara?

138. Så ilade jag twenne da'r och en
natt. Och föll utaf wanmakt till jorden,
Jag wahnade åter; mitt öga war matt;
Jag hörde med håpnad de orden:

139. "Olyckliga Anna! hwad har du mig
gjort! Hwar har du så länge då varit?"

Wid sexton års ålder jag ålfade re'n
En goke så ömt och förtroligt. Det war
mig så tråkigt att wara allen; Men ad!
när han kom: huru roligt!

2. Åh, roligt wi hade; wi lekte som
barn, Så ofta i mormoders stuga. Jag
gnade då ej att djefwulens garn Mig skulle
så snärja och suga.

3. En ofskuldsfull tärna i byen jag war,
Den wadrasse kanske bland alla; Och gos-
sarne kommo till mig alla dar, Sin fåstmö
de wille mig kalla.

4. Men Pelle förblef dock min endaste
vän, Och honom jag wille ej smärta. Åh,
ofta han sade: "Kom, Anna! och länna
Hur wälsamt det slår i mitt hjerta."

5. Då tykte jag honom, och tyken den
brann. Så warmt i mitt hjerta tillbaka,
Och Pelle han swor då att blifwa min
man, Jag lofwade blifwa hans maka.

6. "Jag är icke rik," sade Pelle ibland,
"Men träster jag har att arbeta, Och snart
ställ jag så mig en plog och ett land, Och
se'n skall min maka du beta."